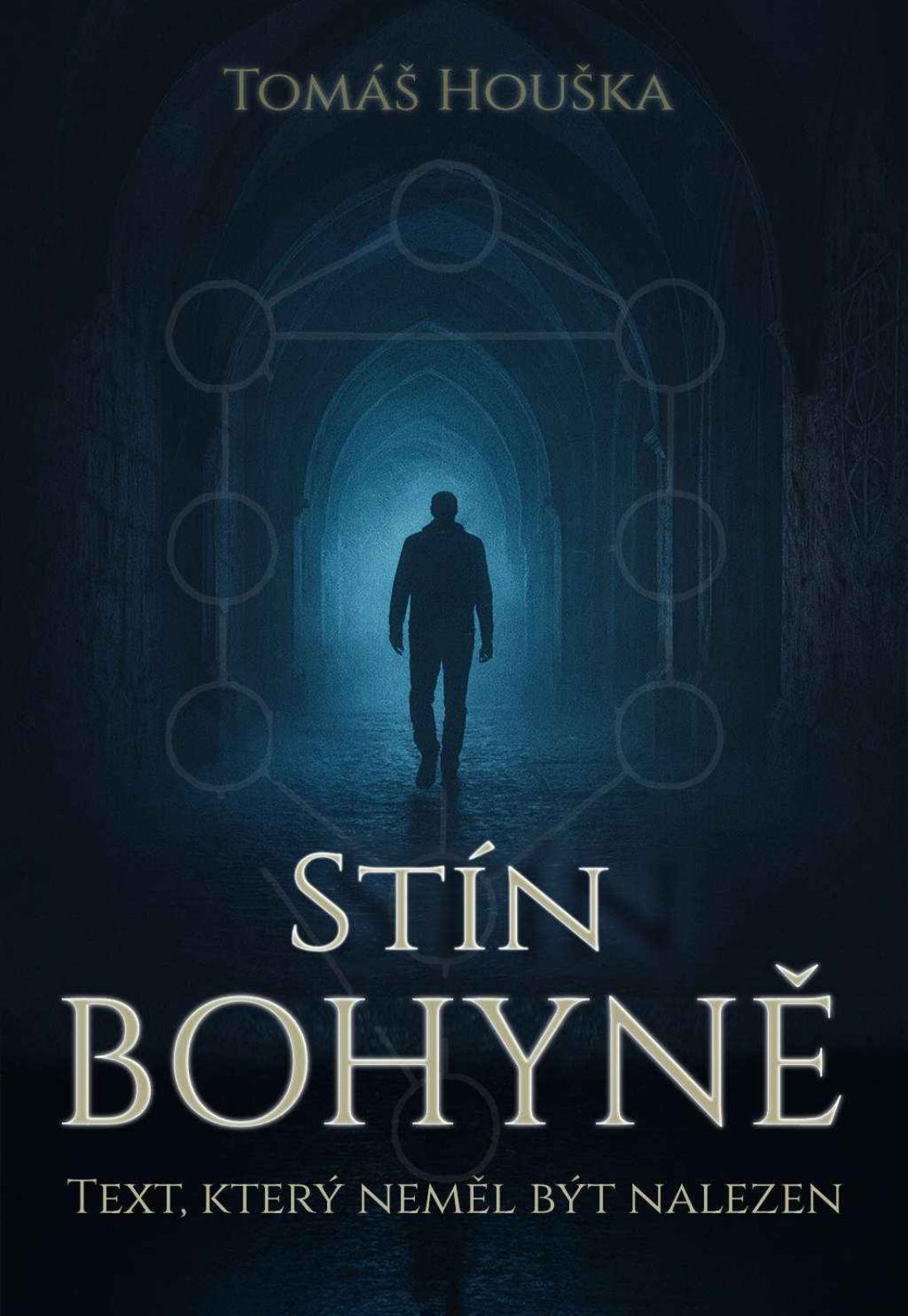

TOMÁŠ HOUŠKA

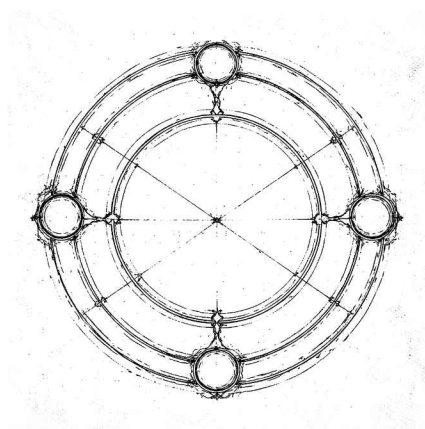
STÍN BOHYNĚ

TEXT, KTERÝ NEMĚL BÝT NALEZEN

KDYŽ ZAVŘEŠ OČI
ABYS MĚ NEVIDĚL,
NEPŘESTANU EXISTOVAT

STÍN BOHYNĚ

TOMÁŠ HOUŠKA

PRAHA 2026
PDF VYDÁNÍ E-BOOKU

© Tomáš Houška 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
bez předchozího souhlasu vydavatele.

Stín bohyně

Tomáš Houška - PDF vydání ebooku - Praha

Tomáš Houška, 2026

512 stran

ISBN 978-80-86065-69-4 (ebook, pdf)

ISBN 978-80-86065-70-0 (e-book, epub)

ISBN 978-80-86065-71-7 (audiokniha, mp3)

1 ZVUK PŘED SLOVY

„Než se někdo začnete bát,“ řekl Dan, „je to replika.“

Přetopená učebna, suchý vzduch se pral se směsí oděru mokrých kabátů a břechky s kávovou příchutí z automatu.

Daniel Richter držel ugaritskou harfu opatrně, jako by ji někdo právě vytáhl z vitríny v Národním muzeu. Nebyla to pravda.

V učebně se ozvalo několik zklamaných povzdechů.

„Takže když vám spadne, nebudeme mít mezinárodní incident.“

„A když spadne nám?“ zeptal se někdo zezadu.

„Pak budem mít incident interní.“

Položil prsty na struny.

Na tabuli za ním svítil zvětšený klínopis. Řádky drobných klínků, vtlačených před třemi tisíci let do hliněné tabulky. Pro většinu lidí dekorativní změt' trojúhelníků. Pro člověka, který věděl, kam se dívat, text. A možná hudba.

Daniel přešel prstem po několika znacích.

„Tady.“

Nikdo se netvářil, že něco vidí.

„Tohle je ten problém. My chceme za každou cenu melodii. Noty. Něco, co nácpe do Sibelia, pustíme z počítače a řeknem: Takhle zněla hudba před třema tisíci let.“

„A nezněla?“ ozvala se dívka u okna.

Brknul. Dva tóny se o sebe na okamžik opřely a tiše odplynuly. Zvuk ještě chvíli visel v učebně jako slovo v jazyce, kterému už nikdo nerozumí.

Brknul znova. Tentokrát o něco výš.

„Když to přepíšu do našich not, podsunu vám představu, že tohle...“

Zahrál krátkou frázi.

„...můžete zahrát večer doma na piano a budete mít pocit, že jste právě slyšeli Ugarit.“

„A nemůžeme?“

„Můžete. A můžete si taky oblíct prostěradlo, vyfotit se u Karlštejna a tvrdit, žeste cvakli Karla čtvrtýho.“

Několik lidí se zasmálo.

Daniel položil harfu na stůl.

Na tabuli změnil snímek. Objevila se tabulka znaků.

„Takže. Zkuste přepsat první tři řádky.“

Smích ustal.

„Jako... my?“

„Ne. Sem myslel vedlejší seminář.“

Několik studentů začalo neochotně otevírat notebooky.

Vtom se dveře prudce pootevřely.

Ve škvíře se objevila hlava kolegy Lud'ka Petříka.

„Ježíš. Promiň. Ty učíš.“

Daniel ho zpražil pohledem.

Petrík se obvykle pohyboval po fakultě s výrazem člověka, kterého právě napadly tři věci současně a dvě z nich už někomu stihl říct. Ted' vypadal jinak.

Rozcuchané vlasy. Kabát rozepnutý. Telefon v ruce.

A oči, které v místnosti nic nehledaly.

Jen Daniela.

„Eště čtyřicet minut.“

„Jasně.“

Petrík zavřel.

Za dvě vteřiny byly dveře zase otevřené.

„Hele... jenom na vteřinu.“

Daniel pohledem zkontroloval studenty zabrané do práce.

„Přepisujte. Tabulku máte. A jestli se vrátím a někdo tam bude mít houslovej klíč, tak ho osobně vyhodím z okna.“

„Sme ve třetím patře.“

„O důvod víc.“

Vyšel na chodbu.

Petrík už odemykal telefon.

„Co se děje?“

„Asi sem udělal blbost.“

Daniel se opřel ramenem o futro.

„To zní slibně.“

Petrík mu strčil telefon před obličej.
Na displeji byla fotka otevřené knihy.
Zažloutlý pergamen. Nepravidelný okraj. Hebrejský text. Na první pohled nic, kvůli čemu by člověk vybíhal do třetího patra.
Daniel zaostřil na displej.
„Co to je?“
„To mi řekni ty.“
„To je fotka rukopisu.“
Daniel mu telefon vzal.
Přiblížil obraz dvěma prsty.
Inkoust byl místy rozpijený. Písmo vypadalo pozdně. Možná osmácté století. Možná o něco starší.
Potom si všiml spodního okraje stránky.
„Kdes to vzal?“
„Jeden chlap mi to nabídl,“ vysoukal ze sebe odpověď Petřík.
Daniel odtrhl oči od displeje.
„Jeden chlap...“ zopakoval sarkasticky Dan.
„Jo,“ bránil se Petřík.
„To je pro provenienci vždycky dobrý začátek.“
„Mlel něco o Lurioví.“
Daniel se podíval zpátky na fotografii.
Soustředil se na detaily.
„Tohle ale není Luria.“
„Já vim.“
„Tak proč mi říkáš, že je to Luria?“
„Protože on říkal, že je to Luria.“
„Tys mu dal peníze?!“
Petřík se zatvářil provinile.
Daniel otočil oči v sloup.
„Kolik?“
„Sýkora mě poslal do háje.“
„Cože?“
„Byl sem za nim. Řekl sem mu, že se ke mně dostal zajímavější kabalistický rukopis, možná nějak souvisí s tím nálezem z toho baráku. Že by to fakulta mohla vzít.“
„A?“

„A prej bez původu ani korunu. Mám podat žádost, grant, odbornej posudek, akviziční komisi a já nevím co všechno.“

„Což je překvapivě rozumněj názor.“

„Za čtvrt roku už ten rukopis nebude v Praze.“

„Takže?“

„Tak sem ho vzal za svý.“

Daniel na něj několik vteřin zíral.

„Seš blázen.“

„Kdybych čekal na grantovou komisi, je to v Berlíně.“

„A kdyby to bylo kradený?“

„Já neříkám, že to chci doma pověsit nad televizi. Chci zjistit, co to je.“

Daniel zvětšil obraz až kam mu apka dovolila.

„Za dvacku, chápej, ty bys to nebral?“ komentoval to Petřík.

Daniel vydechl: „To je úlet.“

„No právě, nemoh sem to nechat plavat.“

Petríkův telefon zavibroval.

Na displeji se objevilo číslo.

Petrík hovor jediným rázným tahem prstu po displeji odmítl.

„Kdo to byl?“

„Ále...“

„Volá ten Ále často?“

„Prudí mě jeden člověk.“

„Mě takhle co chvíli pruděj z banky...“

Daniel si ho chvíli prohlížel.

Gestem ma displeji obrázek stáhl zpátky.

„Máš toho víc?“

„Jo, jasně.“

„Kolik?“

„Svazek. A pár volnejch listů.“

„Stejná ruka?“

„Právě že ne.“

To Dana začalo zajímat: „Ukaž.“

Petrík projel galerii.

Další fotka.

List s mnohem hrubší kresbou písma. Jiný pergamen. Odřený povrch.

Daniel přiblížil levý dolní roh.

Pod hlavním textem něco bylo.

Ne text. Ne úplně.

Jen nepatrné šedé čáry, které se vynořovaly ze struktury pergamenu.

„Počkej.“

Posunul obraz.

„Cos s tím dělal?“

„Nic.“

„Světlo? UV?“

„Jenom lampu.“

Daniel se naklonil blíž.

„Tohle je přepsaný.“

Petrík se usmál.

Ted' poprvé vypadal jako obvykle.

„Taky myslím.“

Daniel obrázek zvětšil až na jednotlivé pixely.

„Čuchám palimpsest.“

Daniel obrátil telefon na šířku.

Písmena skoro nebyla vidět. Spíš jejich stíny.

Něco mu na nich nesedělo.

„Jak je to podle tebe starý?“ zeptal se Petřík, „...aspoň střel.“

Daniel si ještě jednou přiblížil písmo.

„Horní vrstva může bejt klidně novověká. Ale ten pergamen...“

Na chvíli se zamyslel.

„No sakra. Třináctý – čtrnáctý.“

„Až tak?“

Dan si v hlavě spojoval souvislosti: „Neni to ten rukopis z toho baráku v Břehový?“

Petrík neodpověděl.

Před několika týdny proběhla v médiích krátká zpráva. Při rekonstrukci starého pražského domu dělníci narazili na zazděnou schránku. Předválečná sbírka. Šperky. Mince. Papíry. Majitel zemřel za války, dědicové se hledají.

Typ zprávy, která dva dny koluje internetem a pak zmizí.

Daniel podal telefon zpátky.

„Lud’ku, jestli je to z toho nálezu, tak je to kradený a bych byl fakt opatrněj.“

„Proto to potřebuju určit.“

„A vedoucí katedry ví, žes to koupil?“

„Víš, že to mám.“

„To nebyla moje otázka.“

Petrík si telefon strčil do kapsy.

„Co si o tom myslíš?“

Daniel ukázal ke dveřím učebny.

„Myslím, že mám uvnitř patnáct lidí, co právě masakrujou huriánský hymny, a do večera eště dva semináře.“

„Takže mě pošleš do háje taky.“

„Ne. Večer mi to pošli pořádně.“

„Fotky?“

„Všechno. Vazbu, detaily, okraje, listy z obou stran. A jestli máš možnost, bez blesku a s bočním světlem.“

Petrík byl rád, že ho zlomil.

Daniel vzal za kliku.

Na odchodu se ještě otočil.

„A jestli chceš senzaci, řekni, žes našel Ašmedaie.“

Petríka to překvapilo.

„Ty vole!“

„Co?“

„Sefer Ašmedai?“

„Jo. At’ je prdel.“

„To by byl článek.“ představoval si to Petrík.

„To by byl důvod, aby se ti zejtra před kabinetem seřadili všichni magoři ze střední Evropy a ty ostatní až pozejtří jenom proto, že dřív nesehnali letenku.“

Petríka to rozesmálo.

„Takže to dáme do grantový žádosti.“

„Určitě. Kolonka očekávané společenské dopady.“

Daniel otevřel dveře: „Cinkni večer. Zatím na to vlítni.“

„Dík.“

Petrík vykročil ke schodům.
Telefon mu zase zavibroval.
Už ho ani netahal z kapsy.
Daniel se vrátil do učebny.
Na plátně stále svítily klínopisné znaky.
Studenti se tvářili provinile.

„Tak.“

Došel ke katedře.

„Kdo mi vysvětlí, proč jsou tady ty dva intervaly vedle sebe?“

Ticho.

Daniel vzal harfu.

„Dobře. Jinak. Kdo mi vysvětlí, proč to prostě nepřepíšeme do not?“

Dívka u okna zvedla ruku.

„Protože bysme si mysleli, že to můžem zahrát na píáno a bude to ono. Ale oni nezpívali v naší intonaci.“

Vypadala, že to přesně pobrala.

„Výborně!“

Brnknul do strun.

„Takže sem dneska někoho něco naučil.“

Když se večer dostal domů, Praha za okny už byla černá.

V předsíni kopl boty ke zdi, bundu pověsil přes židli místo na věšák a notebook nechal na stole mezi dvěma hromadami knih.

Byt vypadal jako prostor člověka, který se pořád chystá něco uklidit, ale rači ještě ne dnes.

Knihy. A hudební nástroje. A zase knihy.

Vzduch po celém dni zavřeného bytu: trochu teplý, vydýchaný. Když otevřel okno, přišel krátký studený náraz ulice s příchutí Vlavy.

Daniel si nalil vodu, otevřel notebook a pět minut se snažil vrátit k textu souboru MUSICA_MUNDANA_final_7.odt, který měl trvale otevřený na ploše. Překlad traktátu o hudbě ze třináctého století. Slíbil ho nakladateli odevzdat za čtyři dny. Asi by to měl změnit na čtyři měsíce.

Zíral do něj a přemýšlel, kudy do toho teď.

Zkontroloval telefon.

Nic.

Přeložil tři řádky.

Telefon ležel vedle klávesnice.

Čtvrtý řádek.

Pátý. Zprasená středověká latina.

Rozsvítil se displej.

Luděk Petřík

Daniel lačně sáhnul po telefonu.

Něco ti pošlu.

„Konečně.“

Otevřel konverzaci.

Tři tečky.

Petřík píše.

Zmizely.

Znovu se objevily.

Na displeji vyskočil obrázek.

Hebrejský rukopis.

Jiná stránka než odpoledne.

Daniel zabrejlil blíž.

Na vteřinu zahlédl několik řádků. Hrubší písmo. Úzký okraj.

A pod ním cosi dalšího.

Kliknul na fotku.

Obraz zmizel.

Místo něj se objevila šedá věta.

Uživatel zrušil odeslání zprávy.

Po obrázku zůstala jenom šedá věta, jako stopa po vytržené stránce.

Daniel čekal.

Nic, jenom tiché drnčení lednice.

Napsal: *Co blbneš?*

Žádná odpověď.

Po minutě stiskl Petříkovo jméno a přiložil telefon k uchu.

Jedno zazvonění.

Druhé.

Třetí.
Nakonec hlasová schránka.
Daniel zavěsil.
Zůstal sedět s telefonem v ruce.
Za oknem projela tramvaj a poslala na strop pruh žlutého světla.
Daniel znova listoval prázdnou konverzací.
Zkusil Petříkovi zavolat ještě jednou.
Nechal telefon zvonit déle.
Nikdo ho nezvedl.

2 BYL VEČER A BYLO JITRO

„Proč Petřík?“

Docent Sýkora, šéf katedry kulturních a náboženských dějin, položil pero na stůl.

Profesor Bárta seděl proti němu a nevypadal jako člověk, který přišel položit otázku. Vypadal jako člověk, který už odpověď zná a považuje ji za urážku.

„Prosím?“

„Ptám se, proč na tom pracuje právě Petřík.“

Za okny jeho kanceláře bylo šedé pražské dopoledne. Jako fotka, kterou někdo moc brzo vytáh z vývojky.

Suché kancelářské teplo. Kovové cvakání radiátoru a vzdálené hučení kopírky v sekretariátu. Pach toneru a kávy, která už dlouho stojí v hrnku.

Na parapetu ležely dva šanony, které tam někdo před měsícem odložil a od té doby se staly součástí architektury.

Sýkora posunul brýle výš.

„Na čem přesně?“

Bárta nechápal, jak to, že nechápe.

„Na tom rukopisu!“

Sýkora se opřel v židli.

„Aha.“

„Takže víte.“

„Petřík za mnou byl,“ připustil Sýkora.

„A?“

„Přinesl nějaký údajně lurijánský rukopis a chtěl, aby ho fakulta koupila.“

Bárta udělal krátký pohyb rukou.

„Výborně. A proč šel zrovna za Petříkem?“

„Kdo?“

„Ten, kdo ho prodával.“

„To se budete muset zeptat toho, kdo ho prodával.“

„Já se ptám, proč to řeší Petřík.“

„Protože ho sehnal Petřík.“

„To není odborné kritérium.“

„Ne. To je popis události.“

Bárta se předklonil.

„Kabalistickými texty raného novověku se zabývám třicet let.“

„Já vim.“

„Lurijánskou tradicí se zabývám od devadesátých let.“

„Taky vim.“

„Petřík o tom napsal kolik? Jeden článek?“

Je tu dost vydýcháno, pomyslel Sýkora. A z Bárty sálá načuřené horko.

„Dva?“ pokračoval Bárta.

Sýkora si sundal brýle: „Pane profesore, já ten rukopis nikomu nepřidělil. Petřík tu byl žebrot o grant, aby ho moh koupit.“

„A přesto to necháváte Petříkovi.“

„Já mu nic nenechávám. On ho koupil.“

Bárta ztuhl.

„Cože?“

„Za svoje.“

„Vy jste mu dovolil, aby si ho koupil?“

„Já nejsem jeho manželka.“

„Z fakultních peněz?“

„Právě jsem řekl za svoje.“

Na několik vteřin bylo slyšet jenom vzdálené kroky z chodby.

„Tak proč za vámi chodil?“

„Protože chtěl, abysme to koupili my.“

„A vy jste to odmítl.“

„Bez provenience? Samozřejmě.“

„Takže si to koupil sám.“

„Ano.“

Bárta se krátce jízlivě zasmál.

„To je celý Petřík... Ale ten rukopis spadá do mého oboru.“

„Tohle je přesně ten problém. Není to vaše téma. Je to rukopis.“

„Spadá do mého výzkumu. Petřík v životě nevedl samostatný rukopisný projekt.“

„Tak třeba začne.“

„Na takovém materiálu?“

„Třeba.“

„A hebrejštinu mu bude dělat Richter?“

Sýkora zvedl oči.

„Richter?“

„Takže o tom nevíte.“

Sýkora už nic neřekl.

Bárta se hořce usmál. Mávnul rukou a měl se k odchodu. Otevřel dveře. Než odešel zastavil se.

„Uvidíme, jestli to Petřík vůbec dotáhne do konce.“

Dveře se zavřely.

Sýkora několik vteřin hleděl do prázdného místa, kde před tím Bárta stál.

Nakonec nevydržel a vzal do ruky telefon, který mu už chvíli vibroval na stole.

Na displeji měl tři zmeškané hovory ze sekretariátu.

A jednu zprávu.

Prosím zavolejte. Volali z novin kvůli tomu rukopisu.

3 JAZYK JAKO BŘITVA

„Pane doktore, ste doktor Richter, ne?“

„Ne, já sem Jana Dvořáková.“

Daniel pokračoval v chůzi.

„Pane doktore!“

Zastavil se až u schodů.

Před fakultou stáli dva lidé. Muž s kamerou a mladá žena v dlouhém kabátu, telefon v jedné ruce, malý studený mikrofon v druhé. Na ulici mix turistů a studentů trousících se z budovy.

Daniel se rozhlédl, jako by hledal, na koho to mluvěj.

„Já?“

„Daniel Richter?“

„Záleží, co chcete.“

Ženě z očí svítila radost, že ho ulovila.

„Můžu se jenom krátce zeptat na ten nález?“

„Jakej?“

„Ten rukopis.“

Daniel nabral výraz medvěda brtníka, který se právě probudil a zadali mu k vyřešení kvadratickou rovnici.

Kouknul na kameramana, jako by u něj hledal spásu.

„Jakej rukopis?“

Reportérka znejistěla: „Ten kabalistický.“

„Aha.“

Takže už to bylo venku.

„Kdo vám o tom řekl?“

„Pan doktor Petřík.“

Samozřejmě.

Daniel vylovil z kapsy telefon.

Od včerejšího večera měl od Lud'ka dva nepříjaté hovory. Oba z rána, kdy učil. Když mu volal zpátky, Petřík to nevzal.

„Tak co jste vlastně našli?“ pokračovala novinářka.

„Musíte se zeptat pana kolegy Petříka.“

„Ale máte nějaký starý rukopis.“

„Kolega Petřík má nějaký starý rukopis.“

„Řekl, že konzultuje text s doktorem Richterem.“

„To je velmi velkorysý označení pro pět minut na chodbě.“

Kameraman změnil úhel.

Daniel si toho všiml.

„Tohle je živě?“

„Ne.“

„Tak to se mi ulevilo.“

„Můžete nám aspoň říct, co to je? Je to kabala?“

Daniel si povzdechl.

„Vypadá to tak.“

„Pan Petřík naznačil, že některé části by mohly být velmi staré.“

A jajaj uvědomil si Dan.

Na půl vteřiny.

„Kolega Petřík by měl někdy zkusit nenaznačovat.“

To ji pobavilo.

„Prý by to mohla být Sefer Ašmedai, je to tak?“

Daniel vyvalil oči: "Proboha, kdo vám řek zase tohle?"

"Doktor Petřík říkal, že ste to řek vy."

„Ne, tohle jsem fakt neřek. Teda vlastně... dělali sme si z toho srandu.“

„Existovala taková kniha?“

Daniel zvažoval, jestli ještě existuje cesta zpátky.

„Existují legendy o různých ztracených textech spojovaných s Ašmedaiem. Zmínky, pozdější konstrukce... Nemáme jí v ruce. Nemáme ani opravdu věrohodný doklad, že fakt existovala. Není to tak, že máme v katalogu kolonku Sefer Ašmedai, ztracen od roku osm set.“

„A co v něm bylo? Magie? Vyvolávání démonů? Tajné formule?“

Daniel pokrčil rameny.

„Tohle všechno se na podobný texty nabaluje. Prává jména démonů, rituály, ochranné formule, věštění. Čím méně o nějaké knize víte, tím víc můžete fabulovat.“

„A kdyby tam ta zaklínání byla, budou fungovat?“

„Samozřejmě.“

Novinářka překvapeně zamrkala.

Daniel pokračoval s dokonale vážným výrazem.

„Když o půlnoci odříkáte Ašmedáj ha-gadól, hafsék lehacík ve-hitgalé lanu! zapálíte svíčku a rozběhnete se proti zrcadlu, magicky se přenesete na chirurgii.“

Kameraman sklonil kameru.

Urpутně se snažil zachovat kamennou tvář.

Novinářka na Daniela zírala a postupně zpracovávala Danovo extempore.

Daniel vydržel asi dvě vteřiny.

„To byl vtip.“

„Aha.“

„To tam prosím nepište.“

Kameraman zakašlal.

„To by někdo fakt moh zkusit,“ dodal Daniel.

„Vy na magii nevěříte.“

„Ověřil sem gravitaci. Proto bych ten experiment se zrcadlem nedoporučoval.“

„Ale kabalisté věřili, že ty formule fungují.“

„Většinou je chápali jinak. Mystický text není návod k mikrovlnce. Nemůžete zmáčknout tři tlačítka a přivolat démona.“

„A co pravá jména? Četla jsem, že když znáte pravé jméno démona, můžete ho ovládat.“

„To je mnohem zajímavější myšlenka.“

„Proč?“

„Protože k tomu nepotřebujete demony.“

Novinářka čekala.

Daniel už chtěl skončit, ale otázka ho bavila.

„Dokud něco neumíte pojmenovat, může to ovládat vás. Strach. Vztek. Něco, co nechcete vědět sami o sobě. Jakmile to pojmenujete, dostanete to aspoň trochu pod kontrolu.“

„Takže psychologie.“

„Jung?“ zaváhala.

„Třeba.“

„Takže Sefer Ašmedai může být vlastně psychologická kniha.“
„Tohle celý je samozřejmě Jungova tajná příručka k démonům.“
Novinářka znejistěla. „Takže to mám napsat?“
„Napište, že je to středověká sbírka, nejspíš kabalistická.
A možná zajímavá i bez démonů.“
„To je lepší. A kdy budete vědět víc?“
„Až se na to někdo pořádně podívá.“
„Vy?“
„Kolega Petřík už na to viditelně kouká.“
„Můžeme vám zavolat?“
„Radši ne.“
„Číslo máme.“
„To mě nepřekvapuje.“
Obešel je.
„Pane doktore?“
Zase tak zábavné to vyptávání nebylo.
„Poslední otázka. Kdyby to skutečně byl Sefer Ašmedai, byl by to významný objev?“
Daniel se podíval na mikrofon.
Poté na kameru.
Vyjímečně něco pronesl vážně.
„Kdyby existoval takovejhle text a někdo by ho opravdu našel?“
„Ano.“
„To by bylo úplně jedno, jestli jeho formule fungují.“
Otočil se a vešel do budovy.
Odpoledne mu zavolał šéf katedry.
„Richtere.“
„Ano.“
„Vy jste mluvil s novináři?“
A *kruci!* blesklo mu hlavou.
„Krátce.“
„Výborně.“
„To nezní, že to myslíte vážně.“
„Nemyslím.“
„Petřík jim už všechno řek.“
„Ne všechno.“

„Jak to víte?“

„Protože nevědí všechno.“

Z chodby přes polstrované dveře pronikalo halekání party studentů, kteří tudy mířili do posluchárny.

„Co to je za Ašmedaie?“

„Ježíš!“

„Takže jste jim to řekl.“

„Řek sem to Petříkovi jako vtip.“

„...a on to poslal dál.“

„Pane docente, reálně zatím není co komentovat.“

„Tak to prosím vysvětlíte Petříkovi.“

„Já ho od včerejška nemůžu chytit.“

„To jsme dva.“

Daniel se zamračil.

„Vám se neozval?“

„Ráno tu byl.“

„A?“

„Vypadal, že nespál.“

„To sedí.“

„Říkal, že má něco zajímavého.“

Daniel čekal.

„Co?“

„To mi právě neřek.“

„Skvělý.“

„Richtere.“

„Ano?“

„Jestli se do toho pustíte, tak dřív, než někdo začne vykřikovat objevy století, chci vědět, co ten člověk vlastně koupil.“

„To chci taky.“

„A hlavně odkud.“

Jak Dan sledoval okno do dvorany, viděl, že by chtělo asi umýt.

„To už bude horší.“

„Já vim. Ale jestli je to z tý Břehový, tak je to kradenej kus nálezu.“

„Bohužel je mi to jasný.“

Hovor skončil.

Domů se dostal později než předchozí den.
Dneska se ani nepokoušel otevřít svůj překlad.
Položil notebook na stůl, zapnul konvici a zavolal Petříkovi.
Bez odpovědi.

„No tak.“

Zavěsil.

Na internetu už byl první článek.

Titulek obsahoval keywords a křičel na váhajícího čtenáře:

Tajemný rukopis, kabala a Asmodeus.

Daniel ho neotevřel.

Pod ním byla fotografie fakulty.

„To sem si moh myslet.“

Konvice cvakla.

Telefon zavibroval.

Daniel se po něm ohnal tak rychle, až převrhnul hrníček a čaj mu na stole udělal rybníček s plovoucími papíry místo zlatých rybek.

Luděk Petřík

Zpráva.

Promiň. Ležel jsem v tom celou noc.

Daniel si sedl.

Další zpráva.

Je to pecka.

Tři tečky.

Daniel několik vteřin jen civěl na displej.

Vyt'ukal do něj:

Nenapínej mě. Něco si přeložil?

Odpověď' přišla natotata.

Jo. Ale je to celý nějaký pomotaný.

Další zpráva.

Je to palimpsest.

Daniel smutně zkontroloval prázdný hrnek.

To sme tušili.

Petřík psal.

Ne. Myslím fakt celý. Některý listy maj pod sebou jinej text a podle mě to někdo skládal dohromady z různých věcí.

Daniel byl žhavý po informacích: *Jakejch?*

Odpověď na sebe nechala čekat jak průměrná baletka: *Nevim. Bude to chtít prosvítit.*

A další:

Du si dát kafe. Pak ti to nafotím.

Daniel napsal:

Pošli. A všechno, co podle tebe nesedí.

Tři tečky.

Zmizely. Objevily se znova.

Jo.

Daniel čekal.

Minutu.

Dvě.

Pět.

Dan si uvědomil, že zenový rybníček asi nepotřebuje na stole a bengál, co si rozlitym čajem vyrobil šel zachraňovat.

Telefon zůstal tichý. Otevřel včerejší konverzaci a ještě jednou se kouknul na místo, kde Petřík zrušil odeslání fotky.

Uživatel zrušil odeslání zprávy.

Displej zhasnul.

Daniel ho nechal ležet.

4 NEBE BYLO TICHÉ

Byt ve Vršovicích byl ponořený do ticha.

Na stěně tikaly hodiny.

Z ulice sem doléhalo šustění pneumatik po mokrému asfaltu a jednou za několik minut hluboké zadunění tramvaje. Dům se pokaždé lehce zachvěl, jako by si ve spánku odkašlal.

Luděk Petřík seděl u stolu jenom v tričku.

Kabát měl přehozený přes opěradlo židle. Vedle notebooku stál třetí hrnek studeného kafe kontrastujícího s teplem od lampičky.

Na stole ležel otevřený rukopis.

Vlastně dva různé světy násilím nacpané do jednoho.

Nahoře poměrně úhledný tištěný hebrejský text. Mladší. Čitelný. Místy komentovaný jinou rukou.

Pod ním pergamen, který vypadal, jako by si pamatoval mnohem víc, než na něm bylo právě vidět.

Petřík namířil stolní lampu šikmo přes stránku.

Povrch se změnil. Přitáhnul si lupu, kterou měl na pantografu nad stolem, jako mívají zlatníci.

Rýhy.

Škrábance.

A pod inkoustem něco dalšího.

„Sakra...“

Posunul lampu o pár centimetrů.

Vyfotil stránku telefonem.

Na displeji byl spodní text paradoxně o něco čitelnější než pouhým okem.

Zvětšil obrázek.

Dvě písmena.

Možná tři.

Vrátil se k originálu.

Oči mu sklouzly k displeji.

Otevřel konverzaci s Danielem.

Přiložil fotografii.

Pár vteřin nad ní váhal.

Odeslal.

A hned ji zase smazal.

Ne.

Ještě ne.

Nejdřív si potřeboval být jistý, že ze sebe nedělá idiota.

Telefon položil na stůl a přisunul notebook.

V jednom okně měl otevřený katalog hebrejských rukopisů. Ve druhém několik nasnímaných stran. Ve třetím formulář interní žádosti o grant.

Pracovní název projektu:

Kurzor blikal.

Petrík chvíli přemýšlel.

Napsal:

Analýza hebrejského kodexu nově získaného z privátního antikvariátu...

Zamyslel se.

Smazal poslední dvě slova.

Napsal:

...nově získaného v aukci...

Zkontroloval, jak se mu to líbí.

„Jo. Určitě.“

Smazal i aukci.

Zíral na prázdnou větu.

Nakonec napsal: ...získaného prostřednictvím anonymního soukromého prodeje.

To tam nechal.

Přejel kurzorem níž.

Předpokládaný přínos projektu:

Tady se mu psalo líp.

Datace jednotlivých vrstev. Paleografická analýza. Spektrální zobrazení palimpsestů. Identifikace textových fragmentů. Srovnání s aškenázskými a kabalistickými rukopisy.

Něco mu tam scházelo.

Připsal:

Možná identifikace dosud neznámého textu.

Přečetl si to.

Smazal *možná*.

Jo, takhle je to lepší.

Načež ho zase dopsal.

Na tohle přesně by se Dan podíval a zeptal se, jestli výzkumnou metodou bude přání.

Petrík přepnul zpátky na fotku.

Pod mladším písmem se vinul sotva viditelný řádek.

Jedno slovo už přečetl před půlhodinou.

Nevěřil mu.

Ted' ho přečetl opakovaně.

אשמדאי

Ašmedai.

Petríkovi se to honilo v hlavě.

„No do prdele.“

Mohla to být poznámka. Jasně, v talmudských textech se to jméno objevuje, nemusí to být nutně jeho ztracený a mýty opředený grimoár.

Citace.

Jméno v úplně jiném kontextu.

Mohla to být náhoda.

Nemusela znamenat vůbec nic.

Jenže Dan to slovo vyslovil včera jako fór.

Petrík sáhnul po telefonu.

Napsal:

Ty vole. S tím Ašmedaiem jsi možná nebyl tak daleko.

Chvilí přemýšlel.

Připsal:

Zavolej mi ráno.

Odeslal.

Telefon položil displejem dolů.

Ted' už měl chut' vzbudit ho rovnou.

Ale dvě hodiny něco četl, zatímco půlka mozku mu říkala, že narázil na objev, a druhá půlka, že je nevyspalej blbec, co právě vidí démony v odřeném pergamenu.

Potřeboval spát.

Nešel.

Místo toho otevřel další fotku.

Většinu volných listů nechal odpoledne zamčenou v kabinetu na fakultě. Po tom článku mu přišlo hloupé tahat všechno sem a tam v igelitce.

Doma si nechal svazek a několik stran, které chtěl projít.

Ted' byl rád.

A zároveň ho štvalo, že nemá zbytek u sebe.
Posunul lampu.
V rohu knihy zahlédl něco světlého.
Ne písmo.
Papír.
Sehnul se.
Pod stolem ležel úzký proužek špinavého kartonu.
Asi záložka, která vypadla z vazby.
Zvedl ji.
Na jedné straně nebylo nic.
Na druhé tenká kružnice, nakreslená téměř vybledlým inkoustem.
Uvnitř strom.
Petřík ho přiblížil ke světlu.
Ne.
Nebyl to obyčejný strom.
Kmen se v horní části rozděloval do dvou oblouků připomínajících paže a mezi kořeny byla naznačená postava.
Ženská.
Nebo si to jen domýšlel.
Telefon znova zavibroval.
Petřík po něm sáhl.
Žádná zpráva od Dana.
Jen oznámení.
Článek, který měl otevřený odpoledne, dostal další komentáře.
Zamknul displej.
Vtom se na schodišti ozvaly kroky.
Pomalé.
Těžké.
Zaposlouchal se.
Někdo se vracel domů.
V tomhle baráku nebylo nic neobvyklého, když se ve dvě ráno někdo vracel domů. Naopak bylo neobvyklé, když se nikdo nevracel.
Kroky vystoupaly o patro výš.
Blížily se.
Petřík položil záložku vedle notebooku.

Kroky se zastavily.
Přímo před jeho dveřmi.
Ticho.
Petřík čekal.
Hodiny na stěně cvakly.
Jednou.
Podruhé.
Cosi tiše zachrastilo.
Kov o kov.
Do háje, co toje?
„Co to...“
Zvonek.
Petřík sebou trhnul.
Podíval se na hodiny.
Překvapeně kouknul na dveře, jako kdyby mu uměly odpovědět,
kdo je za nima.
Zvonek se ozval podruhé.
Chvilí zůstal sedět.
Nepříjemný pocit, který ho předtím jen lehce šimral někde vzadu
v hlavě, zesílil.
Došel do před síně.
„Kdo je?“
Nikdo neodpovídal.
Po chvilce hlas.
„Já.“
Petřík ho poznal.
A tím se trochu uklidnil.
Trochu.
Odemkl.
Dveře nechal na řetízku.
Na chodbě stál muž v tmavé bundě.
„Ty?“
„Dobrej.“
„Co tady děláš?“
„Potřebujem se domluvit.“
Petřík se zamračil.

„Ted’?“

„Jo.“

Chvilí váhal.

Sundal řetízek.

Muž vstoupil.

Petrík za ním zavřel.

„Jak vůbec víš, kde bydlím?“

„Dá se zjistit ledacos.“

„To je uklidňující.“

Muž se rozhlédl.

Pohled mu padl na stůl.

Na rukopis.

Petrík si toho všiml.

„Tak co chceš?“

„Tohle jsme si nedomluvili.“

„Co přesně?“

„Že z toho uděláš cirkus.“

Petrík si povzdechl.

„Já z ničeho cirkus nedělám.“

„Je to všude.“

„Noviny píšou hovna.“

„A ty mluvíš.“

„Řekl sem asi tři věty.“

„O démonech.“

Nevypadal urovna jako člen Einsteinovy společnosti.

„Já řekl, že nikdo neví, co ten text je.“

„Ale něco víš.“

„Jo. Že je starej.“

„A?“

„A nic.“

Muž chvilí mlčel.

„Tohle mělo zůstat mezi náma.“

Petríkův výraz se změnil.

„Mezi náma byla dohoda.“

„Když sem ještě nevěděl, co ti dávám.“

„To není můj problém.“

„Ted' už jo.“
Petrík ho sledoval.
„Tak co chceš?“
Muž ukázal na stůl.
„Chci ho zpátky.“
„Neexistuje.“
„Nebo to nějak srovnáme.“
Tady to bylo.
Obyčejná věta.
A přesto Petříkovi něco na způsobu, jakým ji řekl, vadilo.
„My už jsme to srovnali.“
„Ty sis to srovnal.“
„Dohodli jsme se.“
„Protožes věděl víc než já.“
„Nevěděl.“
„Věděl si dost.“
Petrík zavrtěl hlavou.
„Podívej, jestli sis někde přečetl nějakou debilní cenu a ted' sis spočítal...“
„Nejde jenom o cenu.“
Petrík ztichl.
„Tak o co?“
Muž neodpověděl.
Mávnul rukou směrem k rukopisu.
„Neměls to vytahovat ven.“
„Ven kam?“
„Mezi lidi.“
Petrík se krátce zasmál.
„Je to kniha.“
Muž se neusmál.
„Tak mi ji dej.“
„Ne.“
„Petříku.“
„Řek sem ne.“
„Ty vůbec nevíš, co máš.“
„A ty jo?“

V pozadí jenom lednice tiše vrčela.
Čert ví, co se mu honilo hlavou.
Petrík čekal.
Odpověď nepřišla.
„Tak vidíš.“
Ukázal ke dveřím.
„Vypadni.“
Muž se ani nepohnul.
„Fakt. Ven.“
Petrík udělal krok k předsíni.
Teprve teď si všiml kovu pod rozepnutou bundou.
Krátké páčidlo.
Mozek tomu nejdřív odmítl přidělit význam.
Muž spustil ruku.
Kov se objevil celý.
Petrík zůstal stát.
„Co s tím kurva děláš?“
„Nechci dělat bordel, profesore.“
„Tak to schovej.“
„Dej mi to.“
„Ne.“
„Poslední šance.“
Petrík hodil pohled ke dveřím.
Muž stál mezi ním a předsíní.
Za Petříkem byl stůl.
Okno.
Čtyři patra.
A židle.
Najednou slyšel všechno.
Hodiny.
Lednici.
Děšť na parapetu.
Vlastní dech.
„Ty seš fakt debil,“ řekl.
Hlas mu selhal o trochu víc, než chtěl.
Muž sevřel páčidlo.

„Knihu.“
„Ne.“
Petrík ustoupil až ke stolu.
Prsty nahmatl opěradlo židle.
„Vážně mě kvůli tomu praštíš?“
„To záleží na tobě.“
Petrík popadl židli oběma rukama.
Rozmáchnul se.
Muž uskočil.
Nohy židle narazily do hrany stolu.
Notebook sjel stranou.
Hrnek se převrátil.
Rukopis dopadl na zem.
Oba se u něj ohlédli.
Ve stejnou vteřinu.
Muž se vrhnul dopředu.
Petrík ho chytil za rameno.
„Nech to!“
Páčidlo se mihlo.
První rána ho zasáhla do předloktí.
Bolest byla ostrá a bílá.
Petrík vykřikl.
Pustil ho.
Muž sáhnul po knize.
Petrík ho kopnul do boku.
Muž se zapotácel.
„Ty hajzle!“
Petrík se po něm vrhl.
Druhou ránu skoro neviděl.
Jen krátký oblouk.
Kov.
Úder.
Zvuk, který jako by přišel zevnitř jeho vlastní hlavy.
Místnost zmizela.
Když ji znovu uviděl, ležel na podlaze.
Nevěděl, jak se tam dostal.

V ústech měl krev.
Zkusil se nadechnout.
Šlo to.
Zkusil pohnout rukou.
Taky.
Takže dobrý.
Jen se mu svět podivně nakláněl.
Několik metrů od něj muž klečel u rukopisu.
Strkal svazek do tašky.
„Zloději...“
Slovo z Petříka vypadlo samo.
Muž se zastavil.
Otočil hlavu.
„To říká ten pravej.“
Petřík chtěl něco odpovědět.
Nevěděl co.
Telefon na stole se rozezněl.
Přitáh si jejich pozornost.
Displej zářil do potemnělé místnosti.
Muž zůstal několik vteřin stát.
Na odchodu popadl ještě dva volné listy, které ležely vedle lampy.
Zbytek papírů nechal rozházený.
Došel ke dveřím.
Petřík se pokusil vstát.
Loket mu podjel.
Hlava narazila zpátky na podlahu.
„Počkej...“
Muž se zastavil.
Na vteřinu.
Petřík viděl jen jeho boty.
Stačilo udělat pár kroků.
Zvednout telefon.
Zavolat sanitku.
Místo toho se otevřely dveře, aby v zápětí se zase zaklaply.
Kroky na schodišti rychle mizely.
Telefon přestal zvonit.

Byt se ponořil do ticha a zvenčí doléhal hluk ulice.
Petřík ležel na boku.
Pod tváří cítil něco studeného.
Chtěl sáhnout po telefonu.
Ruka neposlechla.
Zkusil zavolat.
Vyšlo z něj jen zachraptění.
Na podlaze těsně před očima ležel proužek kartonu, který před
chvilí vytáhnul zpod stolu.
Tenká kružnice.
Strom.
Ženské tělo mezi kořeny.
Obraz se rozostřil.
Petřík zamrkal.
Měl absurdní pocit, že se strom pohnul.
Že větve rostou.
Byly to jeho vlastní řasy. Pochopil, že se mu jen zavírají oči.
Hodiny na stěně dál odměřovaly vteřiny.
Jednu.
Druhou.
Třetí.
A tentokrát už je nikdo neposlouchal.

5 STÍNY JDOU ZA JMÉNEM

Telefon začal zvonit v 7:12.
Daniel ho nahmatl někde pod polštářem.
„Ano prosim... Richter.“
„Pane doktore?“
Ženský hlas.
Hned procitl o něco víc.

„Kdo volá?“

„Tereza Marešová, Aktuality. Můžu se vás zeptat...“

Daniel zavřel oči. To se mu snad jenom zdá.

„Nemůžete.“

„Jenom krátce. Je pravda, že jste jako první vyslovil možnost, že nalezený rukopis může být Sefer Ašmedai?“

Já toho Lud’ka zabiju, pomyslel si.

Mozek ještě nestihnul vstát z vyhráté postele.

„To byl sakra vtíp.“

„Takže tu možnost vylučujete?“

„Já v sedm ráno vylučuju všechno.“

„Ale doktor Petřík...“

„Prosím vás, zavolejte po devátý.“

„Pane doktore, jenom...“

Daniel hovor ukončil.

Telefon hodil vedle sebe.

Zůstal ležet.

Pět vteřin.

Uvědomil si, že večer něco řešili.

Petřík.

Odemkl displej.

Nahoře svítila nepřečtená zpráva z 2:17.

Luděk Petřík

Ty vole. S tím Ašmedaiem jsi možná nebyl tak daleko. Zavolej mi ráno.

Daniel se posadil.

Přečetl ji podruhé.

Zmáčkl volání.

Telefon zvonil.

Jednou.

Dvakrát.

Pětkrát.

Nikdo.

„No tak, Lud’ku!“

Hlasová schránka.

Daniel zavěsil.

Zavolal ještě jednou.

Stejně.

Otevřel zprávy.

Cos našel?

Odeslal.

Dvě šedé fajfky.

Nic.

Daniel vstal a došel do kuchyně. Studená podlaha studila do bosých chodidel.

Zapnul konvici, která začala syčet jak podrážděný chřestýš.

Telefon zavibroval.

Otočil se.

Nebyl to Petřík.

Zpravodajské upozornění.

Daniel ho chtěl odstrčit prstem.

Zahlédl jméno.

NOVINKY

Odborník na tajemný rukopis nalezen mrtvý v pražském bytě

Nehýbal se.

Konvice za ním začala hučet.

Daniel otevřel článek.

První odstavec přečetl dvakrát.

Nemohl si pomoci a četl potřetí.

Muž středního věku.

Vršovice.

Podezření na násilnou smrt.

Policie případ vyšetřuje.

Jméno zatím oficiálně...

Daniel už dál nečetl.

Vrátil se do konverzace.

Ty vole. S tím Ašmedaiem jsi možná nebyl tak daleko.

Pod zprávou pořád svítil čas.

2:17.

Daniel stiskl volání.

Tentokrát poslouchal vyzvánění až do konce.

6 NAD TVÁŘÍ VOD

Kapitán Vacek nevypadal jako policajt z televizního seriálu.

Neměl koženou bundu, prošedivělý plnovous ani výraz člověka, který už dvacet let nespí.

Měl tmavomodrý oblek, světlejší kravatu a obyčejný blok.

Což děkana i vedoucího katedry Sýkora znervózňovalo víc.

„Takže ještě jednou. Doktor Petřík za vámi přišel s nějakou knihou?“ řekl Vacek.

„S rukopisem,“ opravil ho docent Sýkora.

„To je rozdíl?“

„V našem prostředí docela ano.“

Vacek přikývl.

„Dobře. S rukopisem.“

Seděli proti sobě v děkanově pracovně a ta začínala vonět jako porada, která trvá příliš dlouho.

Za dveřmi se už půl hodiny střídaly kroky. Sekretariát přestal přepojovat hovory. Telefon na stole byl ztišený a přesto se displej každých několik vteřin rozsvítil.

„Chtěl peníze?“ zeptal se Vacek.

„Ne pro sebe.“

„Na ten rukopis. Rozumím tomu správně?“ ujist'oval se Vacek.

„Jo.“

„Kolik?“

„To mi neřek.“

„Vy jste se nezeptal?“

„Řek jsem mu, že bez doloženého původu fakulta nic kupovat nebude. Tím pro mě ta debata skončila.“

Vacek si něco poznamenal.

„A pro něj tím skončila také?“

Děkan si sundal brýle.

„Zjevně ne.“

„Koupil ho sám?“

„Podle všeho ano.“

„To jste věděl?“

Sýkora zavrtěl hlavou: „Dozvěděl jsem se to následně.“

„Od něj?“

„Řekl, že ji má.“

„Ale neřekl vám, že ho koupil.“

„Přesně.“

„Proč?“

„Na to se ho už nezeptáme.“

Byla v tom směsice rezignace i trochu smutku.

„Ten původ. Co na něm bylo problematické?“ řekl po chvíli. „Co na něm bylo špatné?“

„Nevěděli jsme, odkud rukopis pochází,“ vysvětlil děkan.

„Ale existovalo podezření. „Existovala možnost, že souvisí s nedávným nálezem v Břehové ulici,“ upřesnil Sýkora.

Vackovo pero se zastavilo.

„S tou zazděnou pozůstalostí.“

„Ano.“

„Takže mohl být kradený.“

„Ano.“

„A váš zaměstnanec ho přesto koupil.“

„Soukromě.“

„To na tom něco mění?“

„Pro trestní řízení nepochybně ne. Pro odpovědnost fakulty ano.“

Vacek se lehce usmál.

„Čekal jsem, že se dřív nebo později dostaneme k odpovědnosti fakulty.“

Děkan se opřel.

„Kapitáne, náš kolega je mrtvej. Jestli si myslíte, že mi jde jenom o tiskovou zprávu, tak se pletete.“

„Nemyslím.“

„Ale?“

„Myslím, že vám jde také o tiskovou zprávu.“

Děkanův pohled sklouznul ke ztišenému telefonu.

Displej se právě znova rozsvítil.

ČT24

„Ano,“ řekl.

„To vám nevyčítám.“

Vacek otočil stránku.

„Kdo věděl, že ten rukopis má?“

„Nevim.“

„Pan profesor Bárta?“

Děkan zaváhal. Sýkora ho doplnil: „Ano.“

„Doktor Richter?“

„Ano,“ věděl Sýkora jistě.

„Novináři?“

Sýkora bezmocně rozhodil rukama.

„Bohužel.“

„Takže v zásadě kdokoli.“

„Od včerejška ano.“

„A předvčím?“

Děkan mlčel.

„Právě to potřebuji zjistit.“

„Petřík vám nepomůže? Myslim telefon, e-mail...?“

„Pomůže.“

Vacek zaklapl blok.

„Právě proto sedím tady.“

Děkan zvedl oči.

„Našli jste tam ten rukopis?“

Vacek se na něj krátce podíval.

„Ne.“

„Takže zmizel.“

„Pokud ho nenechal tady na fakultě.“

Vacek vstal.

„Budeme potřebovat součinnost. Jeho pracovní počítač, kancelář, přístupy. Nic nemažte a nic nepřesouvejte.“

„Samozřejmě.“

„A hlavně at' tam teď nikdo nic nedělá.“

Děkan se trochu zarazil.

„Jistě.“

Vacek si oblékl kabát.
„A pan doktor Richter?“
„Co s ním?“
„Potřebuji s ním mluvit.“
„Měl by dneska přijít.“
Vacek vylovil vizitku.
Položil ji na stůl.
„Až přijde, dejte mu prosím na mě číslo.“

Daniel vystupoval po schodech do druhého patra a mobil mu vibroval v kapse prakticky bez přestávky.
První dvě čísla neznal.
Třetí taky.
Čtvrté už zvedl.
„Richter.“
„Pane doktore, Český rozhlas, můžeme...“
Zavěsil.
Telefon zase zazvonil.
Odmítl hovor.
Znova.
Zved to a vpálil někomu do ucha: „Si děláte prdel.“ A hovor zase típnul.
Přepnul mobil do tichého režimu.
Když došel na chodbu děkanátu, otevřely se proti němu dveře.
Vyšel z nich muž v obleku.
Na vteřinu se zastavili proti sobě.
Muž Daniela zachytil pohledem.
„Doktor Richter?“
„Ano.“
„Vacek. Kriminálka.“
Danielovi trvalo půl vteřiny, než to slovo zpracoval.
„Aha.“
Vacek mu podal ruku.
„Budu s vámi potřebovat mluvit.“
„Vyšetřujete Lud’ka?“

„Ano.“

„Co se stalo?“

Vacek se smutně ušklíbnul.

„To právě zjišťujeme.“

„Noviny píšou, že ho někdo zabil.“

„Noviny toho dnes píšou hodně.“

„Našli ste ten rukopis?“

Vackův výraz se nezměnil. „Vy víte, kde by měl být?“

Daniel zaváhal. „Měl ho doma.“

„Viděl jste ho tam?“

„Ne. Ale večer předtím sme si psali, dělal na něm.“

„Ale mohl před sebou mít kopie.“

Dan zaváhal: „Spíš ne, na kopiích by neviděl, že je to palimpsest.“

„Co to je?“

„Pergamen byl drahej. Tak se občas dělalo to, že písar vzal něco, co podle něj nemělo hodnotu, to vyškrábal a namísto toho napsal úplně jinej text.“

„A říkal Petřík něco o obsahu?“

„Takový zmatený výkřiky. Ale vypadal, že našel něco důležitýho. Samozřejmě, jestli vám to pomůže, tak popíšu přesně, něco mam i v esemeskách.“

Vacek sešel první schod.

Ale ještě se otočil.

„To pomůže. Možná hodně. Nemažte nic. Až skončíte, zavolejte mi.“

Daniel přečetl vizitku, kterou mu podal.

kpt. Martin Vacek

„Ještě dneska?“

„Ještě dnes.“

7 AŠMEDAI NENÍ SATAN

Daniel chvíli stál na místě.

Pak otevřel dveře do kabinetu vedoucího katedry.

Docent Sýkora zrovna telefonoval.

„Ano. Rozumím.“

Výraz měl člověka, který nerozumí ničemu a hodlá to bránit až do smrti.

„Ne, nemůžu potvrdit žádnou souvislost.“

Pauza.

„Protože žádná potvrzená není.“

Další pauza.

„Jedná se o předběžně identifikovaný historický materiál nejasného stáří a původu. Dokud nebude dokončeno odborné posouzení, nebudeme spekulovat o jeho obsahu.“

Daniel se posadil bez vyzvání.

Sýkora po něm střelil pohledem.

„Ne. O žádné údajné kletbě se vyjadřovat nebudu.“

To znělo zábavně.

Sýkora viditelně zuřil.

„Protože nejsme Bradavice.“

Zavěsil.

Chvíli sledoval telefon, jestli nevyskočí a nepokouše ho.

„To tam stejně napíšou.“

Daniel si byl jist.

„Nepochybuju. Zakončej to Bradavicema.“

Telefon se zase rozsvítil.

Sýkora ho položil displejem ke stolu jako na hanbu.

„Jak vám je?“

Otázka Daniela překvapila.

Sýkora si vzdychnul: „Mně taky. Byl to trochu pošuk, ale tohle je rána.“

Do ticha kanceláře doléhal hluk z chodby a tupé bouchání nesoucí se radiátory.

„V kolik ste s ním mluvil naposled?“

„Nemluvil. Psali sme si.“

„Kdy?“

„V noci. Poslal mi zprávu po druhý.“

„Co psal?“

Daniel vytáhnul telefon.

Nemusel hledat.

Tu větu znal z paměti.

„Že s tím Ašmedaiem sem možná nebyl daleko.“

Sýkora zbystřil: „To se nám fakt hodí.“

„Byl to vtip.“

„To už sem dneska slyšel asi čtyřikrát.“

„Od koho?“

„Od novinářů.“

Daniel si promnul oči.

„Já nevěřím, že se tohle děje.“

„Tak tomu začněte věřit rychle.“

Sýkora ukázal ke dveřím.

„Venku sou tři televize.“

„Viděl sem.“

„Jedna z nich se mě před pěti minutama ptala, jestli fakulta zkoumá zakázaný rituály.“

„Co ste řek?“

„Že kdyby ano, máme na to interní směrnici.“

Dan byl za to odlehčení rád. Sýkorovi to dalo prostor, aby si vzpomenu na něco mimoběžného:

„Nebyl to můj nejlepší moment. Mimochodem - měla by se tu objevit jedna doktorandka z Tel Avivu, Petřík se měl stát jejím školitelem, vemte to za něj.“

„To je supr nápad, nemam zrovna do čeho píchnout, nemáte někoho lepšího?“

Na chodbě se ozval ruch.

Něčí hlas.

Zaklepání.

Dveře se otevřely dřív, než Sýkora stačil odpovědět.

Vešel profesor Bárta.

Zastavil se, když uviděl Daniela.

„Aha.“

Daniel ho zaznamenal, ale do debaty se mu zrovna nechtělo.

„Dobrej.“

„Richtere.“

Bárta zavřel dveře.

„Takže policie už je tady.“

„Byla,“ řekl Sýkora.

„Co chtěli?“

„Vyšetřují vraždu. Překvapivě chtěli informace.“

„A rukopis?“

„Že je ta otázka vtip?“ Daniel nechápal.

Sýkora se podíval na Bártu.

„Co s ním?“

„Našli ho?“

„Vypadaj, že ne.“

Bárta sevřel rty.

„Jak můžete nevědět?“

„Docela snadno. Policie mi nepodává hlášení.“

„Takže je pryč.“

Bárta se otočil k Danielovi.

„Vy jste ho měl?“

„Viděl sem pár fotek z mobilu.“

„Petrík vám nic nedal?“

„Ne.“

„Ani kopie?“

„Pár fotek.“

„Jakých?“

„Pane profesore,“ přerušil ho Sýkora, „tohle ted’ fakt ne.“

„Právě ted’ je potřeba to ověřit.“

Bárta ukázal rukou k oknu.

„Před fakultou stojí média, Petřík je mrtvý a jediná věc, kvůli které se to celé semlelo, zmizela.“

„Nevíme, že kvůli ní.“

„Samozřejmě,“ se Bárta ironicky usmál.

„Člověk koupí neznámý rukopis, nechá o něm napsat do novin a druhý den ho někdo zabije. Jistě. To spolu vůbec nesouvisí.“

Daniel se napřímil.

„Příběh taky moh bejt o tom, že kromě rukopisu někomu běhal za ženskou a manželovi došla trpělivost.“

„Vy dobře víte, že je to blbost.“

Sýkora bouchnul dlaní do stolu.

Ne silně, ale stačilo to.

„Dost.“

Oba se na něj podívali.

„Policie bude dělat policii. My uděláme to, co máme dělat my.“

„Co přesně?“ zeptal se Bárta.

Sýkora se obrátil k Danielovi.

„Richtere, vy ste to s Petříkem konzultoval.“

„Pět minut.“

„To už ste mi říkal.“

„Protože to furt platí.“

„Dobře. Pět minut. Ale viděl ste fotky, mluvil s váma o tom a podle jeho zpráv se v tom aspoň orientujete.“

Daniel začal tušit, kam míří.

„Ne.“

„Ještě sem nic neřek.“

„Ale chystáte se.“

Sýkora ho ignoroval.

„Projdete jeho rozdělanou práci.“

Bárta ztuhl.

„Prosím?“

Sýkora pokračoval.

„Uděláte mi seznam toho, co má na stole a na čem dělal. Materiály, fotky, poznámky. Nic neodnášet. Nic tajně nekopírovat. Jen potřebuju vědět, jestli je ten rukopis nebo nějaká jeho část na fakultě a co vlastně Petřík stačil udělat.“

„Proč Richter?“ řekl Bárta.

Atmosféra pokeerového salonku, kde jen z hráčů nabyl přesvědčení, že ostatní se proti němu spikli.

Kdyby místo pohledů měli pistole, už oba leželi v louži krve.

„Protože ho Petřík konzultoval s Richterem,“ řekl Sýkora.

„To z něj nedělá pokračovatele projektu.“

„On nic nedědí.“

„Právě jste mu svěřil Petříkovu práci.“

„Ne. Dal sem mu za úkolu udělat inventuru Petříkova bordelu.“

Daniel si skryl úsměv do dlaně.

Bárta ho viděl.

„To vám připadá směšné?“

„Ne.“

„Tak se nesmějte.“

„Pane profesore,“ řekl šéf katedry Sýkora, „vy budete samozřejmě přizván k odbornému posouzení, pokud bude co posuzovat.“

„Pokud.“

„Do té doby kolega Richter zjistí, jestli vůbec něco máme.“

Bárta si chvíli Sýkoru měřil.

Ale nejvražednější pohled vrhnul na Daniela.

„Tak vám přeji hodně štěstí.“

„Díky.“

„Budete ho potřebovat.“

Bárta se otočil a odešel.

Dveře za ním zaklaply.

Daniel chvíli hleděl za ním.

„Ten mě má fakt rád.“

„To přežijete.“

Sýkora otevřel zásuvku.

Vyhrabal klíč.

„Petříkův kabinet.“

Položil ho na stůl.

Daniel zkoumal klíč, jako kdyby byl kasař a měl udělat kopii.

„Policie tam byla?“

„Ano. Počítač si zajistili. Kabinet už uvolnili, jen chtějí, aby se nic nevyhazovalo.“

„A vy mi právě dáváte klíč.“

„Tak tam nehrabte.“

„Co tam mám dělat?“

„Koukněte, jestli ten rukopis neleží na stole.“

„To neni hrabání.“

„Koukněte, co tam ten Petřík nasyslil a co všechno prošvihnul, at’ to kdyžtak můžem sanovat.“

„Kouknu.“

„Potřebuju vědět, co máme - dřív, než večerní zprávy oznáměj, že univerzita tají knihu na vyvolávání Satana.“

Daniel vstal. „Mimochodem, Ašmedai neni Satan.“

Sýkora po něm střelil pohledem.

„Prosím vás, dneska už vůbec nikomu nic nevysvětľujte.“

„Jdu kouknout do toho kabinetu, jestli tam nemá démoný.“

8 PANE DANIELI

„Pane Danieli?“

Daniel se otočil.

Nejdřív ho napadlo, že slyšel špatně.

Nikdo mu tak neříkal.

Studenti říkali pane doktore.

Kolegové Richtere nebo Dane.

Tereza většinou tati, pokud po něm něco nechtěla.

Na chodbě ho dohonila neznámá mladá žena.

Drobná snědá dívka se hřívou havraních vlasů a měkým hlasem.

Černá bunda.

Taška přes rameno.

Nevypadala nejistě.

Spíš jako člověk, který si dobře rozmyslel, že někoho osloví, a teď už nechce couvnout.

„Doktor Richter?“

„Ano.“

Přistoupila blíž.

„Promiňte. Yael Elbaz.“

Nastala kratičká pauza.

Danielovi jméno nic neřeklo.

Ale příliš hebrejské na to, aby ho po posledním týdnu nechalo úplně chladným.

„My se známe?“

„Ještě ne.“

Mluvila česky velmi dobře. Přízvuk tam byl, ale lehký.

„Měla jsem vám napsat.“

Daniel pochopil.

„Vy ste ta doktorandka!“

„To zní skoro jako diagnóza.“

Daniel si ji poprvé pořádně prohlédl.

„Vedoucí katedry mě už varoval,“ uklidnil ji Dan.

„Přede mnou?“ podivila se a jemně se usmála: „Je pozdě.“

„To většinou zjistíte až třetí rok,“ odbyl to Dan.

Yael upřela pohled na papíry v jeho ruce.

„Můžeme si promluvit?“

„Ted?“

„Jen chvíli.“

Daniel zkontroloval časový údaj na displeji mobilu.

„Promiňte. Dneska fakt ne.“

Přijala to až příliš snadno.

„Dobře.“

„Zítřka,“ odbyl ji. Což mohlo znamenat cokoli, rozhodně ne teď.

„Kdy?“

Daniel trochu zpozorněl.

Žádné ozvu se.

Žádné *jestli budete mít čas*.

„Po jedenáctý.“

Přikývla: „Budu tam.“

„Kde?“

„Ve vašem kabinetě, ano?“

„Ale to není tenhle.“

Yael se usmála.

„Já vím.“

S tím ji tam nechal a vydal se do spleti chodeb mezi Celetnou a Ovocným trhem.

Petrův kabinet byl na konci jedné z nich.

Dveře vypadaly stejně jako všechny ostatní.

Malá cedulka.

PhDr. Luděk Petřík, Ph.D.

Daniel strčil klíč do zámku.

Na chvíli ho vír představ hodil o pár dní zpátky.

Ještě včera by zaklepal.

Ta myšlenka ho zasáhla nečekaně. Odemkl.

Uvnitř bylo šero. Nehybný vzduch.

Kabinet byl malý, přeplněný knihami. Poličky se prohýbaly pod vahou svazků v němčině, latině a hebrejštině. Na stole ležela kupa smutných diplomových prací, co měl Petřík ohodnotit.

Dan je odstrčil stranou.

Rozhrnul žaluzie a rozsvítil.

Petrův stůl vypadal přesně jako Petřík.

Dvě otevřené knihy.

Hrnek.

Tři propisky bez víčka.

Hromada výtisků článků.

Na židli svetr.

Jako kdyby si jen odběhl pro kafe. Místnost se ještě nevzpamatovala z jeho nepřítomnosti.

Na stole rukopis nebyl.

„Samozřejmě.“

Obešel stůl.

Nedotýkal se ničeho.

Aspoň první minutu.

Na kraji pracovní desky se válel poznámkový blok. Zalistoval jím.

Několik hesel.

Číslo stran.

Odkazy.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Stín bohyně.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.